

Sygn. akt IV U 150/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska-Rozmus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Racis

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2017 r. w (...)

sprawy M. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 13 stycznia 2017 nr (...)(...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U150/17

UZASADNIENIE

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. decyzją z dnia 13 stycznia 2017 roku uchylił orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. zaliczające ubezpieczonego M. S. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na okres do dnia 13 grudnia 2019 roku i nie zaliczył odwołującego do stopnia niepełnosprawności.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się M. S.. W odwołaniu powołał się na naruszenie szeregu przepisów. Wskazał, iż jest osobą niepełnosprawną, której funkcjonowanie wymaga dodatkowego wsparcia w postaci instrumentów przewidzianych m.in. ustawą o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych. Wskazał, iż tylko w taki sposób możliwe jest jego właściwe funkcjonowanie i pełnienie ról społecznych. Odwołujący podał, iż okresowo jego stan po rehabilitacji ulega tymczasowej poprawie jednak w jego ocenie nie stanowi to przesłanki dyskwalifikującej orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, tym bardziej, że stwierdzono u niego chorobę Scheuermana, przebyte złamanie kompresyjne Th 12 i L 1 kręgosłupa, koślawość kolan, krótsza lewa kończyna o 1,5 cm..

Odwołujący wniósł o ustalenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności począwszy od dnia 01 grudnia 2016 r do 31 grudnia 2019 r. wraz z odpowiednimi wskazaniem w tym wymogiem pracy w warunkach chronionych, zaopatrzenia

w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne oraz wymogiem korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji..

W odpowiedzi na odwołanie, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. wniósł o oddalenie odwołania od zaskarżonego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Wskazał, iż w jego ocenie stan zdrowia i materiał dowodowy nie dawał podstaw do zaliczenia odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności i na dzień wydawania orzeczenia przez Miejski Zespół w O. w dniu 7 grudnia 2016 r. przesłanki te również nie zachodziły. Wskazał, iż odwołujący nie jest osobą o naruszonej sprawności organizmu powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością fizyczną i psychiczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Wystąpienie przynajmniej jednej z wymienionych przesłanek może być podstawą do ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności, zgodnie z przepisami ustawy o rehabilitacji. Ponadto organ wskazał, że u odwołującego brak jest odchyłeń potwierdzających występowanie istotnych ograniczeń uzasadniających przyznanie jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Podniósł, iż odwołujący jest samodzielny, nie wymaga pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Bez ograniczeń obniżających zdolność do wykonywania pracy. Organ podniósł również, iż nie zaistniały żadne nowe okoliczności, które mogłyby wpłynąć na zmianę orzeczenia w zakresie braku stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem z dnia 07 grudnia 2016 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. zaliczył M. S. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na okres do dnia 31 grudnia 2019r.

Po rozpoznaniu odwołania, orzeczeniem z dnia 13 stycznia 2017 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności uchylił powyższe orzeczenie i nie zaliczył odwołującego do stopnia niepełnosprawności. Wskazał w uzasadnieniu, iż nie zaistniały żadne nowe okoliczności, które mogłyby wpłynąć na zmianę orzeczenia w zakresie braku stopnia niepełnosprawności.

[dowód: akta WZON (...) orzeczenia z 07.12.2016r. i 13.01.2017r.]

W opinii biegłego ortopedy wskazano, iż odwołujący nie ma istotnego ograniczenia zdolności do wykonywania pracy w stosunku do osoby zdrowej z podobnymi kwalifikacjami. Badany bez istotnego ograniczenia zdolności do pracy i możliwości samodzielnego poruszania się.

[dowód: opinia biegłego k. 40-42v, dokumentacja medyczna k. 15-39v]

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) w art. 3 ust 1 ustala trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Kryteria oceny niepełnosprawności określa zaś Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. (Dz. U. z dn. 1.03.2002 r.).

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123, poz. 776 z 1997 roku ze zm.) w art. 3 ust. 1 ustala trzy stopnie niepełnosprawności, to jest znaczny, umiarkowany i lekki. Kryteria oceny niepełnosprawności określa zaś Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (DZ.U. Nr 139, poz. 1328).

Zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123, poz. 776 z 1997 roku ze zm.) za osobę o lekkim stopniu niepełnosprawności

uznaje się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Osoba taka, pomimo naruszonej sprawności organizmu jest zdolna do wykonywania pracy i samodzielnej egzystencji. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

W ocenie Sądu, odwołujący nie spełnia warunków, by zaliczyć go do lekkiego, umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności na podstawie art. 4 ust. 1 , 2 i 3 cytowanej ustawy. Jednocześnie w świetle zebranego materiału dowodowego nie można zaliczyć odwołującego do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Przy niewątpliwym bowiem występowaniu u odwołującego schorzeń, stopień ich nasilenia nie uniemożliwia mu wykonywania zatrudnienia i nie stanowi o konieczności korzystania przez niego z pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych.

W ocenie Sądu, Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w O. podjął zatem zasadną decyzję dotyczącą odwołującego uznając , iż brak jest podstaw aby zaliczyć go do osób niepełnosprawnych w jakimkolwiek stopniu oraz prawidłowo zastosował w/w przepisy.

Swoje stanowisko Sąd oparł na analizie treści opinii powołanego w niniejszej sprawie biegłego. Sąd podzielił opinię biegłego sądowego uznając ją za rzetelną, logiczną, wyczerpującą i przekonująco uzasadnioną. Biegły potwierdził trafność decyzji WZON . Podobnie jak pozwany organ, określił brak jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Opinia koresponduje ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami, które nie budzą żadnych wątpliwości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

SSR Grażyna Giżewska- Rozmus